

Pe temelie tare

Adevăruri creștine fundamentale

Max Billeter

Pace cu Dumnezeu

Dumnezeu „ne-a mântuit... prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie; pentru aceasta am fost rânduit eu vestitor și apostol și învățător al națiunilor“ (2 Timotei 1.9-11).

Arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos aduce omului binecuvântare prin Evanghelie. Harul lui Dumnezeu l-a făcut pe apostolul Pavel o unealtă deosebită, pentru a ne prezenta aceste adevăruri ale mântuirii. El este *vestitorul* care face cunoscut aceste adevăruri. Ca *apostol* conferă celor vestite autoritatea necesară, și ca *învățător* explică adevărul în toate amănuntele. Deci, dacă dorim să ne ocupăm cu adevărurile care reies pentru noi credincioșii din venirea Domnului Isus, atunci trebuie să ne ocupăm în primul rând cu epistolele apostolului Pavel.

Creștinismul adevărat dă răspunsul corect și divin la nevoile elementare ale oamenilor. Aici este vorba pe de o parte despre problema păcatelor noastre, iar pe de altă parte despre problema păcatului moștenit. Epistola către Romani ne arată acestea clar și ne dă, prin Evanghelia lui Dumnezeu, răspunsul la aceste probleme.

Problema păcatelor noastre

„După cum este scris: „Nu este niciunul drept, niciunul măcar; nu este niciunul care înțelege, nu este niciunul care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună ne folositori; nu este niciunul care practică bunătatea, nu este niciunul măcar“ (Romani 3.10-12).

„O dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred: pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui“ (Romani 3.22-25).

„Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am și avut intrare, prin credință, în acest har în care stăm și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu“ (Romani 5.1,2).

Toți au păcătuit

Psalmii 14 și 53 ne arată că Dumnezeu privește din cer spre pământ pentru a căuta printre creaturile Sale, printre oameni, unul care face binele. El nu găsește nici măcar unul. Niciunul drept, niciunul măcar: aceasta este sentința divină despre noi oamenii. Toți au păcătuit. Dumnezeu spune cu aceasta că toți oamenii au avut gânduri rele, au vorbit vorbe urâte, au făcut fapte rele și au umblat pe căi greșite.

Această sentință a lui Dumnezeu trebuie să o recunoaștem fiecare personal. Pentru a ne determina să acceptăm această stare, Dumnezeu a dat legea, mai ales cele zece porunci. Legea nu este nici temelia îndreptăririi noastre, nici dreptarul vieții noastre. Totuși, cele zece porunci au și în zilele noastre – după 2000 de ani de creștinism – însemnătatea lor. „Știm dar că legea este

bună, dacă se folosește cineva de ea potrivit legii, știind aceasta, că legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei nelegiuți și nesupuși, pentru neevlavioși și păcătoși, pentru cei fără sfințenie și lumești, pentru ucigași de tată și ucigași de mamă, pentru criminali, pentru curvari, pentru homosexuali, pentru răpitori de oameni, pentru mincinoși, pentru cei care jură strâmb și dacă este orice altceva împotriva învățaturii sănătoase“ (1 Timotei 1.8-10). Apostolul Pavel explică prin aceste versete că legea trebuie folosită corect în timpul harului: până astăzi cele zece porunci există pentru a arăta omului că a păcătuit.

Recunoașterea acestei sentințe a lui Dumnezeu asupra noastră este punctul de plecare pentru a primi pacea cu El. Dar ne vine greu să spunem un DA la aceasta. 1 Ioan 3.4 ne poate ajuta să recunoaștem acest lucru: *„Oricine practică păcatul practică și nelegiuirea; și păcatul este nelegiuire.”* Acest verset spune cu alte cuvinte: tot ce face un om din voia lui proprie, despărțit de Dumnezeu, este păcat. Pot fi lucrări etice mărețe și frumoase. Dar sentința lui Dumnezeu este: dacă cineva din voie proprie, independent de Mine, gândește, vorbește, face ceva sau merge pe un astfel de drum, atunci aceasta este păcat.

Un păcătos nu poate ajunge în cer

Ca urmare a păcătoșeniei noastre nu ajungem la slava lui Dumnezeu, adică așa cum suntem, ca păcătoși, nu putem intra în cer. Cu toate că locul în cer este ceva de dorit pentru noi oamenii, nu putem să-l obținem. Ce obținem atunci?

„Dar cât despre fricoși și necredincioși și păcătoși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte” (Apocalipsa 21.8). Acest cuvânt din Biblie ne arată consecința gravă a vieții fiecărui păcătos. Dacă stăm ca păcătoși înaintea lui Dumnezeu și rămânem în această stare înaintea Lui, nu vom ajunge în slava lui Dumnezeu, ci în iad. Aceasta este exprimarea clară a Bibliei.

Oferta lui Dumnezeu

În această situație Dumnezeu ne face o ofertă: *„Fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui...”* Dumnezeu cel sfânt care trebuie să pedepsească păcatele, este și un Dumnezeu al dragostei. Pe baza lucrării de răscumpărare a Domnului Isus pe Golgota, păcatele pot fi ispășite și iertate. Prin credința în sângele Mântuitorului, un păcătos este îndreptățit. Dumnezeu a executat judecata Sa divină asupra Domnului Isus, pentru a putea mântui oameni păcătoși.

Primirea acestei oferte

Cum poate fi acceptată personal această ofertă a lui Dumnezeu? Pentru aceasta este necesar ca fiecare om să facă doi pași.

În 1 Ioan 1.9 scrie: *„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.”* Acesta este primul lucru pe care Dumnezeu îl așteaptă de la fiecare om: el trebuie să admită că a păcătuit și să recunoască păcatele sale înaintea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că el numește înaintea lui Dumnezeu toate păcatele de care este conștient. Dacă acceptăm sentința lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre și le recunoaștem în fața Lui, atunci ne pocăim.

În 1 Ioan 5.10. scrie mai departe: *„Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși; cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său.”* Credința în Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, și în lucrarea Sa de salvare, este al doilea pas pe care trebuie să-l facă omul pentru a accepta oferta de mântuire a lui Dumnezeu. Ce este credința? Textul biblic ne dă aici definiția: credința este acceptarea mărturiei pe care a dat-o Dumnezeu despre Fiul Său și despre ce a făcut El pe crucea de la Golgota.

Acceptarea ofertei divine este denumită și ca întoarcere la Dumnezeu. Un om se întoarce la Dumnezeu atunci când se pocăiește și crede în Numele și în lucrarea Domnului Isus.

Rezultate pentru cel care crede

Romani 5.1, 2 ne arată, pe scurt și clar, trei rezultate pentru fiecare care se pocăiește și crede în Domnul Isus. Primul rezultat este în legătură cu trecutul, al doilea cu prezentul, al treilea rezultat se referă la viitor.

1) Cine își recunoaște păcatele și crede în Isus Hristos, este îndreptățit. Ce înseamnă **îndreptățire**? Ea merge mai departe decât iertarea păcatelor. Aceasta o avem când nu mai primim o pedeapsă pentru toate gândurile noastre rele, pentru toate cuvintele noastre greșite, pentru toate faptele rele și pentru toate căile noastre greșite.

Îndreptățirea înseamnă că stăm în fața lui Dumnezeu ca și când n-am fi păcătuit niciodată. Ce fapt mareț pentru inimile noastre! Nu vom uita niciodată, nici în veșnicie, că am păcătuit. Dar Dumnezeu spune: „*Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor*“ (Evrei 10.17).

Un tată avea un fiu, care uneori era neascultător. De fiecare dată când acesta încălca o poruncă a tatălui, acesta bătea cu un ciocan un cui într-o scândură de pe peretele camerei. Când băiatul își dădea seama de neascultarea sa, tatăl scotea cu cleștele cuiul. Aceasta înseamnă iertare. – Când bunicul venea în vizită, mergea mai întâi la perete și număra găurile. Astfel știa de câte ori fusese neascultător nepotul său și de câte ori a fost iertat. Acest lucru nu i-a plăcut tatălui. El a chituit toate găurile și a vopsit scândura. Când a venit data viitoare, bunicul a trebuit să admită că nepotul său nu a fost nici măcar o dată neascultător. Aceasta înseamnă îndreptățire.

Dacă înțelegem aceasta în credință, avem pace cu Dumnezeu. De 2000 de ani există oameni pe pământ care trăiesc în slăbiciune și în împrejurări dificile și au pace cu Dumnezeu. Conștiința lor a obținut liniște, pentru că știu că sunt în ordine cu Dumnezeu. Așa de minunat și de desăvârșit este reglementat trecutul nostru pe baza lucrării de mântuire!

2) Prin Domnul Isus avem în prezent, prin intermediul credinței, și **intrare** în harul în care ne aflăm. Aceasta cuprinde trei puncte: în primul rând suntem aduși într-o relație directă cu Salvatorul. Vorbim acum despre *Domnul nostru Isus Hristos*, pentru că avem o relație personală cu El. În al doilea rând putem să înaintăm zilnic cu El *prin credință*. Trăim într-o relație de credință practică cu Domnul nostru. În al treilea rând avem *intrare la Dumnezeu*. Avem dreptul să ne îndreptăm tot timpul rugăciunile spre El. Ce minunat că oamenii credincioși pot să-i spună lui Dumnezeu tot ce au pe inimă!

Filipeni 4.6 descrie intrarea în acest har în care ne aflăm ca oameni credincioși: „*Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri; și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Hristos Isus.*“ Avem dreptul să mergem la Dumnezeu cu *tot* ce mișcă inimile noastre, nu doar cu necazurile de pe calea noastră de credință și cu greutatea din viața zilnică, dar și cu toate bucuriile care ne mișcă și cu toate binecuvântările datorate de Dumnezeu: totul putem să aducem înaintea Lui în rugăciune.

Cunoaștem această umblare cu Dumnezeu în ascuns, în liniște? Dacă folosim acest drept minunat, vom primi un răspuns minunat: pacea lui Dumnezeu ne va păzi simțămintele și gândurile în Hristos Isus. Nu *noi* trebuie să păzim pacea în inimile noastre. Nu, pacea lui Dumnezeu ne păzește *pe noi*, în timp ce ne liniștește inima și mintea noastră.

În prezent savurăm deci prin credință intrarea la Dumnezeu.

3) În ce privește viitorul, ne lăudăm în speranța **gloriei** lui Dumnezeu. Iarăși ne sunt prezentate trei puncte într-o singură propoziție:

- *Ne lăudăm*, adică nu ne temem de viitor. Înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu trăiam în teamă permanentă de moarte (Evrei 2.15). Ne era teamă de moarte și de ceea ce urmează după aceea. Acum, această teamă este îndepărtată.

- Acum posedăm *o speranță*, adică avem o cunoștință sigură cu privire la viitor.

- Această nădejde ne dă siguranța că vom intra în *gloria lui Dumnezeu* după viața noastră pe pământ.

Problema păcatului moștenit

„De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit...” (Romani 5.12).

„Deci acum nu este nicio condamnare pentru cei în Hristos Isus. Pentru că legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții. Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.1-3).

A doua problemă a omului este păcatul moștenit. Adam, primul om, a căzut în păcat, și prin aceasta păcatul a intrat în lume. Omul a fost făcut de Dumnezeu foarte bine, dar omul a păcătuit. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune acest lucru.

Ca urmare, moartea a venit în lume, căci plata păcatului este moartea. Și aceasta a trecut asupra tuturor oamenilor. Aceasta înseamnă că prin naștere, fiecare om are în sine păcatul moștenit sau simplu păcatul. El este caracterizat prin două trăsături: prin voia proprie și prin plăcerea rea. Voia proprie lucrează împotriva voii lui Dumnezeu, adică nu face ceea ce-i poruncește Dumnezeu. Plăcerea rea vrea să facă totdeauna ceea ce Dumnezeu a interzis. Acest principiu rău locuiește în fiecare om. Chiar la copiii mici se descoperă păcatul.

Păcatul moștenit este în om și după întoarcerea acestuia la Dumnezeu. Romani 7.17 confirmă acest adevăr: *„Atunci însă nu mai fac eu aceasta, ci păcatul care locuiește în mine.”* Fiecare credincios a constatat cu groază după pocăința sa, că acest principiu rău locuiește în el și îl determină tot mereu să păcătuiască.

Primiți de Dumnezeu

Romani 8.1 ne spune: chiar dacă păcatul mai este în noi, suntem primiți de Dumnezeu. Cine și-a recunoscut păcatele înaintea lui Dumnezeu și a crezut în Numele și în lucrarea Domnului Isus, nu-l va atinge nicio judecată.

Dumnezeu este sfânt și El trebuie să condamne păcatul. Totuși, nu ne poate atinge nicio condamnare, pentru că Dumnezeu ne vede în Hristos pe noi, cei care am crezut. Apostolul Pavel mărturisește tot mereu cu bucurie că suntem în Hristos. Dar el nu vrea să spună totdeauna același lucru. Aici spune că unul care a crezut, cu toate că mai are păcatul în el, este deplin păzit de săgețile judecării divine, pentru că Dumnezeu îl vede în Domnul Isus.

La vârsta de 12 ani am recunoscut păcatele mele înaintea lui Dumnezeu și am crezut că El mi le-a iertat. Astfel, am sperat că păcatul a dispărut din mine. Dar el era încă acolo și mă determina să păcătuiesc iarăși. Eram foarte nefericit. Atunci m-am mai întors o dată la Dumnezeu în speranța că plăcerea rea va dispărea. Din păcate, ea era tot acolo. Șase ani n-am avut siguranța mântuirii. La 18 ani am înțeles acest verset. Dumnezeu îmi spunea: cu toate că păcatul este încă în tine și rămâne în tine, te-am primit pe deplin, pentru că te văd în Hristos păzit de judecata divină.

Eliberare de păcat

Romani 8.1 ne arată deci poziția noastră principală înaintea lui Dumnezeu. Următorul verset are de-a face cu viața practică a creștinului. Ca oameni întorși la Dumnezeu trebuie să știm că în noi există acum două legi. Pe de o parte este legea păcatului și a morții. Aceasta înseamnă: păcatul mai este în noi și vrea să ne facă tot mereu să păcătuim. Înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu am fost sclavi acestui principiu rău. Dar și pentru cei care cred, păcatul este o lege puternică, o putere care trage în jos.

Prin viața nouă avem încă o lege în noi: legea duhului de viață în Hristos Isus. Natura nouă dorește să aducă roadă pentru Dumnezeu. Acest gând îl găsim în Romani 7.4: *„Ca să fiți ai*

Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu.“ Aceasta este cea de-a doua lege în cei care au crezut.

Și acum ceea ce este cel mai important: legea duhului de viață în Hristos Isus este mai puternică decât legea păcatului și a morții. Acest lucru este confirmat în Romani 8.2 prin cuvântul *eliberat*. Legea nouă a duhului de viață este dominantă; ne-a eliberat de legea păcatului.

Legea atracției pământului și legea aerodinamicii ilustrează aceasta. Un avion greu de câteva tone stă pe pământ. De ce? Legea atracției îl ține pe pământ. Imediat ce decolează, se aplică o altă lege: legea aerodinamicii. Aceasta învinge legea atracției pământului și avionul greu se ridică de pe pământ. Aceasta este o imagine despre ceea ce este capabil cel care crede.

Noi putem într-adevăr să trăim conform legii duhului de viață în Hristos Isus. Practica noastră pare să contrazică uneori acest adevăr. Dar credința îl înțelege. Acesta este secretul unei vieți de biruință ca creștini. Dar rămâne un exercițiu zilnic atât timp cât trăim. Fie că suntem tineri în credință, fie ne aflăm la mijlocul vieții sau am ajuns la capătul vieții noastre, totdeauna vom avea acest exercițiu de credință.

Un om care a crezut nu mai este *în carne*, dar poate încă să trăiască potrivit *cărnii*, adică el poate încă să păcătuiască. Știm aceasta din Cuvântul lui Dumnezeu și, din păcate, și din experiența tristă, personală. A trăi potrivit *cărnii* înseamnă *egoism*. Dar Dumnezeu dorește acum de la noi cei care am crezut să trăim potrivit Duhului; iar aceasta înseamnă *Hristos*. Dacă propria noastră persoană, adică onoarea noastră, nevoile noastre stau înaintea noastră, vom trăi potrivit legii *cărnii*. Dar când Hristos stă înaintea noastră, vom trăi potrivit Duhului.

Temelia eliberării

În versetul 3 din Romani 8 ne este arătată temelia pe care Dumnezeu poate primi oameni în care mai locuiește păcatul și de ce nu-i mai atinge nicio condamnare pe aceștia. Legea dată prin Moise n-a putut face aceasta, cu toate că este bună. De aceea se spune: *„Ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu a făcut.*“ Pentru că păcatul locuiește în noi și duce mădulele noastre la păcătuire, legea nu ne poate ajuta.

De aceea Dumnezeu a făcut ceva: *„trimitând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne.*“ El a trimis deci pe *propriul* Său Fiu. Această denumire deosebită a Domnului Isus – este unul din titlurile Sale – apare în Noul Testament doar de trei ori. De două ori în Romani 8: L-a dat pe *propriul* Său Fiu (versetul 3) și nu L-a cruțat pe *propriul* Său Fiu (versetul 32). Apoi mai găsim în Fapte 20.28 că Dumnezeu Și-a câștigat Adunarea prin sângele *propriului* Său Fiu. Dumnezeu a trimis posesia Sa personală – ceea ce avea mai de preț –, Fiul Său, ca om pe acest pământ.

Ce înseamnă *„în asemănare cu carnea păcatului“*? Când Domnul Isus a devenit om și a trăit aici pe pământ, a arătat în exterior exact ca oamenii în care era păcatul. Aceasta a fost o umilință adâncă a Domnului nostru. În El nu era niciun păcat, dar în arătarea Sa exterioară nu S-a deosebit de oamenii păcătoși din jurul Său.

Mai departe citim: *„și pentru păcat*“. Acesta a fost motivul principal al venirii lui Isus Hristos, Salvatorul nostru, acum 2000 de ani. El a venit și ca să Se ofere poporului Israel ca împărat. Scopul cel mai înalt al venirii Sale a fost descoperirea Dumnezeului și Tatălui Său. El a putut spune: *„Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl*“ (Ioan 14.9). Dar de fapt, motivul a fost să rezolve la crucea de pe Golgota problema păcatului.

În cele trei ore de întuneric când Domnul Isus a fost răstignit pe cruce, El a purtat păcatele noastre. Acest lucru l-am văzut deja. El a suportat judecata asupra faptelor noastre rele, pentru a rezolva problema omului. Dar s-a întâmplat mai mult. Acolo, El a fost făcut păcat. Dumnezeu S-a întors de la El, pentru că nu poate vedea păcatul. El a condamnat păcatul în Domnul Isus, pentru ca noi cei care credem să fim eliberați de păcat. Dumnezeul cel sfânt a judecat în El principiul cel rău, cu toate că în El nu era păcat. Nu ne putem da seama ce dureri îngrozitoare au fost acestea pentru Mântuitorul nostru. Dar putem să-i mulțumim, că a suportat această judecată pentru noi.

Rezumat

Ce minunat! Dumnezeu ne-a făcut o ofertă atât de minunată în Numele Domnului nostru Isus Hristos și pe baza lucrării Sale desăvârșite!

Cine a primit această mântuire poate să știe: Dumnezeu mă vede ca și când nu aș fi păcătuit niciodată. El are siguranța: chiar dacă păcatul este încă în mine, nu mai există pentru mine nicio condamnare. El a găsit odihna pentru conștiința sa, căci este convins: tot ce a avut loc în viața mea este rezolvat în fața lui Dumnezeu. Am acum tot timpul intrare liberă la El. Dacă viața mea se termină aici pe pământ, atunci voi merge în prezența lui Dumnezeu și cu ochii unui nou trup Îl voi vedea pe Mântuitorul meu. Ce va fi atunci!

Împreună vom cădea înaintea Lui, Îl vom slăvi și Îl vom adora pentru ceea ce a făcut la crucea de pe Golgota!